

μην ἔκπληκτοισι! 'Η Διάπλασις ἔχει ἔνα πουλάκι πού της λέγει πῶν δὲ τὸ ἀφορῆ τοὺς συνδρομητὰς της... Δοτόν' σὲ θέλω! ἄκουσες;

Δέξα σοι δὲ θέλει! Μου ἔγραψε τελοπάντων καὶ ἡ Πετρώδης Παραλία, θύτερ' ἀπὸ τόδους καιρὸν. 'Ἄλλ' αὐτὸν τὴν ἐμπόδιαν αἱ γραπταὶ τῆς ἔξετάσις, δὲν περάσει.

'Ἀλήθεια, Ἐκηβόλεις Ἀπόλλον; 'Αμφισθεῖται ὑπάρξεις τοῦ Ἀνανία; ήταν δὲ τὸν καιρὸν ἔλεγε: «ὑπάρχω ή δὲν ὑπάρχω?» — Περὶ τοῦ ἄλλου, τὸ ὅποιον μοῦ γράφεις εἰς τὸ τέλος, θέλεια νὰ μου ἔδιδεις πλέον σαφεῖς πληροφορίας· διότι τὸ θέλαιον μὲ ένδιαφέρουν πολὺ.

Φίλατε Λιάναρρην Βαρβαριάρρην, νὰ ἔκλεψῃς ἔν δόλο φευδώνυμον, διότι ἔχομεν ἥδη τὸ Ἀστρούλακι τῆς Λέσβου.

Σὲ συγχαίρω, Κορυθαίλεις Ἐκτορ, διὰ τὴν ὥραιαν καὶ πατρωτικωτάτην ἐπιστολὴν σου. Σὲ βεβαιῶ δὲ τὸ ἐδάκτυρα, διὰ τὴν ἀνεγνωσκα. Εὔχομαι μου.

'Ἐρυθρὸς Τριαντάρφελλος, δὲν θὰ θλαβά τὰς προηγούμενας ἐπιστολὰς σου η δὲν θὰ ἐπρόσεξεις εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν διὰ νὰ ἰδῃς τὴν ἀπάντησιν. Σου ἔστειλα τὸ παραγγελθέντα.

Πιστεύω νὰ θλαβεῖς ἥδη, Ναντόπονά, τὸ Τετράδιον τοῦ Χαλασμοῦ Κόσμου, τὸ ὅποιον σου ἔστειλα ταχυδρομικῶς. 'Άλλα δὲν πιστεύω νάμιστητον τὴν ὑπερβολὴν αὐτού τοῦ φθόνου, καθὼς λέγεις. Εύτυχος τὰ ἔξυπνα παιδία δὲν σπανίζουν καὶ ἐπομένως... οὐδεὶς φθόνος!

'Ἐν τούτοις, Οἰδίποτον Τύραρρε, μὲ δόλας αὐτὰς τὰς λεπτομερείας, τὰς ὁποίας δεν ωρεῖς περιττάς, τὸ σύστημα τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν Μικρῶν Μυστικῶν δὲν ἐννοεῖς ἀπὸ ὅλους καὶ γίνονται λάθος, τὰ ὅποια μοῦ δίδουν πολὺν κόπον. Δι' αὐτὸν δημοσιεύει καὶ τὸν νέον κανονισμόν.

Τὸν γράφεις μόνον τὸ φευδώνυμόν σου εἰς τὰ Μικρὰ Μυστικά, φιλέστη Καρδερέβρα, ἀν δὲν θέλῃς νὰ γράψῃς καὶ τὸ δόνομόν σου. Τὶ ὥραια ἡ ρωτογραφία σου καὶ ἡ ἐπισαρκήσι σου. Σ' εὐχερίσθερμος ὁ κ. Φαίδων δι' ὅσα γράψεις.

Καθαρὰ Καρδία, δεκτὸν τὸ νέον φευδώνυμόν σου. Σου στέλλω χίλια ριλάνια πρὸς ἀποκριώτινον.

Ἄ, Αρροσῆ! Ακτές! Άστον σὲ τρώη ἡ γλώσσα σου, καὶ θὰ πῆς, εἶναι ἀδύνατον, καὶ θὰ ἔχουμεν πάλιν ἀλλαγής. Εδῶ χρεάσεται θέλησι!

Κασταλία Πηγή, αὐτὸν τὸ φευδώνυμον νὰ σέρθει. 'Πρόσεξε ὅμως νὰ μή το μάθῃ κανεὶς καὶ δὲν ώρα σου νὰ ρέψῃ μυστικὸν καὶ διαυγές...

ΤΟ ΕΞΣΠΑΘΩΜΑ

Ἐξεσπάθωσαν ἀκόμη: ὁ Αλέξαρδος Γ. Μητσοτάκης καὶ μου ἔκαμεν 1 σύνδρομητήν, ἡ Αλκυόνη Α. Διαμαρτίδην 1, ἡ Ελένη Γρ. Ζατάρη 2, ὁ Λεωνίδας Γ. Καρυούλης 1, ὁ Μιχαήλ Ι. Κοτού 4, ὁ Παναγ. Θ. Κύριακούδης, νέον ἔσπαθωμα 1, ἡ Λύρα τοῦ Ἀρίονος 1, ὁ Αιμίλιος Ζ. Στάλιον 1, ἡ Κριγέρεια Πασχαλίδην 7, ἡ Δεσποτίνης Άστον 1, ὁ Εμμαρούνη Ιωαννίδης 2, ὁ Μακροδέλεκας νέον ἔσπαθωμα 1, ὁ Χρήστος Ι. Μεταξᾶς 1, ἡ Μέδονα νέον ἔσπαθωμα 1.

Ἄστεχθον δὲν τὰς ἔγκαρδίους μου εὐχαριστίας. Καλὰ τὸ ἔλεγα διὰ τὰ ἔσπαθωμα δὲν θὰ παύσῃ ποτέ. Λοιπόν: ἔπειται συνέχεια.

Ἐγκρίνουσα τὰ φευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τὰς νέους ρού φίλους καὶ φίλας· Ἀγέρελον Νύκτα (αὐτὸν τὸ φευδώνυμον ἔξέλεξα δύνασαι νὰ προσένην ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν πρὸς δύος δέλχης); Ἀγρήρη, Ιεροδοχήτην, (μόνον τὸ ἤμιον τοῦ φευδώνυμου σου δύναμαι νὰ δέχω); Ἀρίονα τὸν Μιθηματίδην, Ρουσίδην, Φλότσον τῆς Θαλάσσης, Ἡχώ, Ἐροσέγχωρα Ποσειδόνη, Λεοβιακὸν Ἀθήσον, Λεονάρδον Ηραρ, Καλήρη Ακραρ, (οὐ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς τόσους κα-

λὰς διαθέσεις), καὶ Ἀσπρούλαρ (ἔλευθερον τὸ φευδώνυμον καὶ σε παρακαλῶ νὰ μου γράψῃς χωρὶς δισταγμούς).

Μεκρά Μυστικὰ ἐπεθυμοῦν νάνταλλάξουν: ἡ Παπαρόστρα τῆς Περιτάλης μὲ τὴν Ἐλληνικὴν Σημαῖαν ὁ Κραυδεύδης τοῦ Νέιλου μὲ τὴν Μαρίδα τοῦ Φαλίρου ἡ Φλογερά Αἴτες τοῦ Σουλίου μὲ τὸν Όρρον· ἡ Μόστη τῆς Ἀστροφούμας μὲ τὸν Καλαρά Κασκαπέδην ὁ Εύφρατος μὲ τὴν Λευκήρη Περιστέρα καὶ μὲ τὴν Λευκήρη Περαλόδην ὁ Ηρως Γαρβάλδης μὲ τὴν Αρχιναράρχον θειοκλέα τὸν Χιονισμέρην Όδησσον, τὸν Μπερόλιδον, τὴν Αλεξάρδορας Σημοπόδουν καὶ τὴν Νεράϊδαν τοῦ Γιαλού· ἡ Χονοῦρη Βροχῆ μὲ τὴν Ενασθητοῦ Καρδίαν ὁ Σ. Μ. Τουνάβης μὲ τὸν Αργανάριαν.

Εἰς δύος ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 2 Φεβρουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λόσεις στέλλονται μέχρι τῆς 8 Μαρτίου.

60. ΛΕΞΙΓΡΑΦΙΟΣ.

Ἐὰν πρόθεσην καὶ γράμμα μὲ αὐτοκράτορα συνδέσῃς ἔνα ἐκ τῶν φιλοσόφων παρευθύνεις θ' ἀποτελέσῃς.

61. ΣΤΟΧΕΥΕΙΣ ΓΡΥΦΩΝ.

Εἶπα: πουλὲ καὶ γίνομαι θεῖ ἀρχαία, λύτα, ἐν βάθη φῶ μὲ προσοχὴ ἔκει ποὺ ἔχω βῆτα.

62. ΑΙΝΙΓΜΑ ΔΗΜΟΣΙΕΣ.

Χάσκει ὁ ἀσπρός—πέρτει ὁ μαύρος.

63. Ζῆτα.

Ν' ἀντικατασταθῶνταν οἱ σταυροὶ διά γραμμάτων, ὅπτες εἰς τὴν κορυφὴν νάνταγνωται τὸν μονικοῦ δράγμανον, εἰς τὴν βάσιν ἀθηναγότου, καὶ εἰς τὸν κορμὸν ἐκ τῶν κάπα τὸ πρό τὰ ἄνω βασιλέων τῆς Αἰγύπτου. Αἱ δὲ στιγμαὶ οἵτινες αἱ λέξεις ἀντινεωσόμεναι ὀρίσονταις νὰ σημαίνουν: α') Ποταμὸν τῆς Εύρωπης. β') Περίφημον φελόσοφον. γ') Θεὸν τῶν Φοινίκων.

64. ΠΡΟΒΛΗΜΑ.

Νὰ εὑρέθων δύο τριφύλιοι ἀριθμοὶ τῶν διόπτων τὸ άθρωσμα νὰ ισούται μὲ τὸ διπλάσιον τῆς διαφορᾶς των.

65-67. ΚΕΧΡΥΜΙΔΑ Νῦματα γήσαν.

1.) Πολλαὶ γυναικεῖς εἰσὶ γενναῖαι. 2.) Οι Ιουδαῖοι δυσκόλως ἡρύνθησαν νὰ φύγουν ἐξ Αἴγυπτου. 3.) Πάντες οἱ ἔνθρωποι θὰ κύψωσιν ὑπὸ τὸν Καραρίαν τοῦ Φαλίρου μὲ τὸν πρώτην Παραλίαν τοῦ Χαλασμοῦ Κόσμου καὶ τὸν Τζέ-Τζέ-Μπού-Μπού· ἡ Ελληνικὴ Καρδία μὲ τὸν Αργανάριαν τοῦ Φαλίρου· ἡ Ελληνικὴ Καρδία μὲ τὸν Τζέ-Τζέ-Μπού-Μπού· ἡ Ερημήτην τοῦ Σαλὶ-Κλού· διότι — καὶ αὐτὸς ίσως θὰ ἐπικλήσῃ τοὺς μικροὺς μὲν ἀναγρύπτας— καὶ οἱ βασιλεῖς, ὅπως καὶ οἱ κοινοὶ θυγατροί, ὅπως καὶ οἱ ποβάλλονται εἰς τὸν Στραταρχῶν, ἐπρόκειτο νὰ τελεσθῇ ὁ θρησκευτικὸς γάμος. Ο πολιτικὸς γάμος εἰχεις γίνη τὴν προτεραίαν εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Σαλὶ-Κλού· διότι — καὶ αὐτὸς ίσως θὰ ἐπικλήσῃ τοὺς μικροὺς μὲν ἀναγρύπτας— καὶ οἱ βασιλεῖς, ὅπως καὶ οἱ κοινοὶ θυγατροί, — εἰς τὰς διασκέδασεις, αἱ ὅποιαι θὰ ἐπηκολούθουν· καὶ τὰς διόματα τῶν τελευτῶν των ὑπηκόων. Μὲ τὴν διαφορὰν διότι, προκειμένου περὶ ήγεμονικοῦ γάμου, ως ληξίαρχος παρίσταται εἰς τὸν αγωνίστρων λειτουργῶν τοῦ Κράτους καὶ εἰς τὴν περίστασιν αὐτῆς ως τοιούτος ἐχρησίμου δὲ Κομπατέρες, ὁ Αρχικαγκελάριος τῆς Αύτοκρατορίας. Αὐτὸς ἡρώτησεν ἐπισήμως τὸν Ναπολέοντα ἀν ηθελητικήν της θυγατρού την Χρυσούρην τοῦ Λουίζαν, — εἰς τὰς διασκέδασεις, αἱ ὅποιαι θητεῖς γίνεταις, αἱ πρώτες προτεραίες τοῦ θρησκευτικοῦ γάμου, ως ληξίαρχος παρίσταται εἰς τὸν αγωνίστρων λειτουργῶν τοῦ Κράτους καὶ εἰς τὴν περίστασιν αὐτῆς ως τοιούτος ἐχρησίμου δὲ Κομπατέρες, ὁ Αρχικαγκελάριος τῆς Αύτοκρατορίας. Αὐτὸς ἡρώτησεν ἐπισήμως τὸν Ναπολέοντα ἀν ηθελητικήν της θυγατρού την Χρυσούρην τοῦ Λουίζαν, κατέβοι δὲ ηρώτησεν καὶ τὴν Μαρίαν-Λουίζαν, ἀν θήθελε γὰρ λάθης ως σύζυγον τὴν Αὐτού Μεγαλείτητα, τὸν Αύτοκράτορα καὶ Βασιλέα Ναπολέοντα.

68-72. ΜΑΓΙΧΝΙΔΑ Νῦματα.

Τῷ προστήρῃ ἔνδον γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτού, εἰς ἑκάστην τῶν κάπων λέξεων σχημάτισον όλλας τόσας:

πρόσως, καὶ, ἀστραπή, ἐντός, χύτρα.

73. ΣΥΛΛΑΣΚΗΝ ἈΧΡΟΣΤΗΣ.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξων ἀποτελοῦνται τὸν μορφαῖς ἀρχαῖς γύρας.

1. Ρωμαῖος στρατηός. 2. Πόλις τῆς Ασίας. 3. Ποταμὸς τῆς Εύρωπης. 4. Αρχιερεὺς τῶν Ιουδαίων.

74. ΓΡΕΨΟΣ

τὴν Γῆν ἀρχεῖ
καὶ τὴν Γῆν δύν
Εστάλη ὑπὸ τὸν Φάρου Αλαζίου.

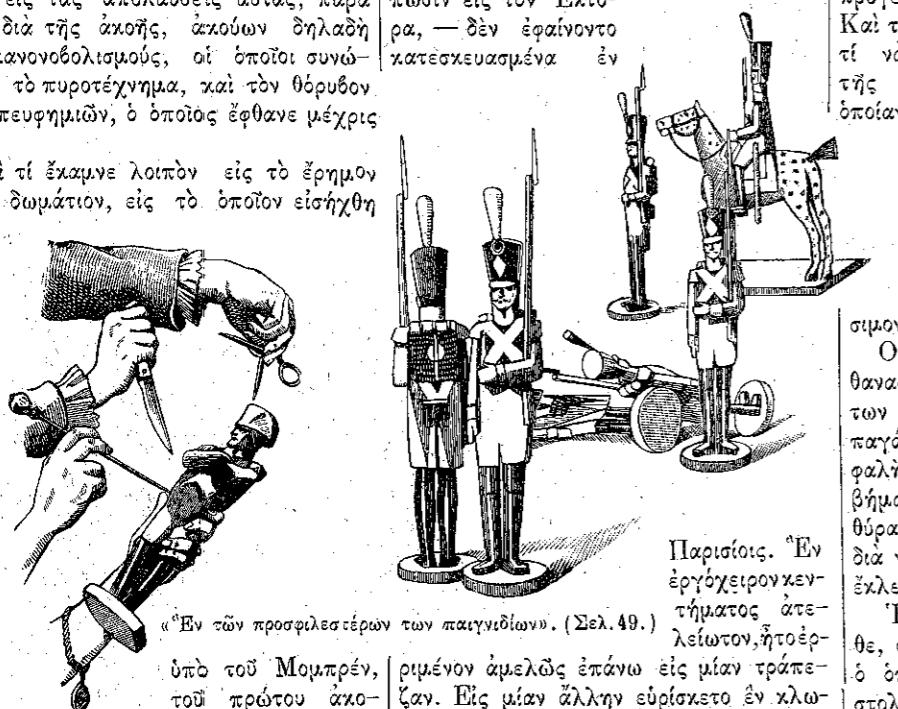
ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσιων τῆς 21 Δεκεμβρίου 1896

693. Νίκαια, (Κέα). — 694. Φάσος

"Αποχώρας τὸ παιδίον ἔμελλε νὰ στέρηθῇ αὐτῆς τῆς εὐχαριστήσεως· καὶ ὅχι μόνον τοῦτο, ἀλλ' οὔτε τὸ θέαμα τῆς αἰθουσῆς ἔμελλε νὰ ἔθη, οὔτε τὸ λαμπρὸν πυροτέχνημα νὰ θαυμάσῃ, τὸ δόποιον βραδύτερον ἐκάλη εἰς τὰ Ἡλύσια Πεδία, ἔξωχως εὐνοούμενον ἀπὸ τὴν νηγείαν τῆς ὥραίς ἐκείνης γυντός. . . Καὶ ἐν φὶ οἱ συνάδελφοὶ του οἱ δόποιοι εἶχον κατορθώσῃ νὰ εἰσχωρήσουν παντοῦ, ώστε γὰ μὴ χάσουν καμίαν λεπτομέρειαν ἐκ τῶν τῆς ἑορτῆς, ἔξεβαλλον ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ, βλέποντες τὰς μυριάδας τῶν πυράλων, οἱ δόποιοι διέσχιζον τὸν ἄερα, ὁ Ἐκτωρ, κλεισμένος εἰς ἀπομεμαρυσμένον θάλαμον τῶν Ἀνακτόρων, δὲν ἐλάμβανε μέρος εἰς τὰς ἀπολαύσεις αὐτάς, παρὰ μόνον διὰ τῆς ἀκοῆς, ἀκούντων δηλαδὴ τοὺς κανονοβολισμούς, οἱ δόποιοι συνέδευν τὸ πυροτέχνημα, καὶ τὸν θόρυβον τῶν ἐπευφημιῶν, ὁ δόποιος ἔφθανε μέχρις αὐτοῦ.

Καὶ τί ἔκαμψε λοιπὸν εἰς τὸ ἔρημον ἔκεινον δωμάτιον, εἰς τὸ δόποιον εἰσῆκη

"Ἐν τῶν προσφιλεστέρων τῶν παιγνιδίων". (Σελ. 49.)

ὑπὸ τοῦ Μομπρέν, τοῦ πρώτου ἀκολούθου τοῦ Αὐτοκράτορος, καὶ ὅπου ὡς μόνην συντροφίαν εἶγεν ἔνα σκύλον καὶ ἔνα παπαγάλον;

— "Ἐγεις χρέος, τῷ εἶχεν εἰπῆ ὁ Μομπρέν, να μὴν αφίγης τὸν σκύλον νὰ γαυγίζῃ καὶ τὸν παπαγάλον νὰ φωνάζῃ. Αὐτὴ εἶνε ἡ ὑπηρεσία σου.

— "Ὦραία ὑπηρεσία μὰ τὸ ναῖ! ἐμορμούρισεν ὁ Ἐκτωρ, ἀμά ἐκλείσθη ἡ θύρα καὶ ἔμεινε μόνος. Ἀκοῦσες ἔκει νά με βάλουν νὰ φυλάγω ἔνα σκύλον καὶ ἔνα παπαγάλον, ἐν φὶ οἱ σύντροφοί μου εύρισκονται μὲ τὸν Αὐτοκράτορα εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ συμποσίου ἡ βλέπουν τὴν φωτιάν καὶ τὸ πυροτέχνημα! Μου ἔρχεται νὰ σάσω. "Ἄν δέν μ' ἔκλεινεν ἔδω μέσα ὁ Μομπρέν, θὰ . . .

Πρέπει δμως νὰ ὀμολογήσωμεν ὅτι, καὶ κλειδωμένος ἀν δὲν ἡτο ὁ Ἐκτωρ, δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ δραπετεύσῃ. Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ἔκαμψε ποτέ, μὰ ποτέ, μὲ δῆλην τοὺς στενοχωρίαν. "Οσογ ὅχληρὰ καὶ ἀν ἡτο μία θάτηρεσία, ἥξενερεν

ριμένον ἀμελῶς ἐπάνω εἰς μίαν τράπεζαν. Εἰς μίαν ἄλλην εύρισκετο ἐν κλωδίον μὲ παραδείσια πτηνά. Εἰς ἐπίχρυσον πέταυρον ἐλικνίζετο πολύχρωμος παπαγάλος, ἐκβάλλων ἀπὸ τοὺς καιρούς εἰς καιρόν, — χάριν διασκεδάσεως βεδάνας, — στρυγμώδεις φωνάς, ἐν φὶ δασύμαλλον καὶ ὥραιον κυνάριον, κουλουριασμένον ἔπάνω εἰς τὸ σκαμνίον του, πλησίον τοῦ παραθύρου, ἐφαίνετο ὡς νὰ περιφένη τὴν συνήθη ἔνοικον τῆς χαριτωμένης ἔκεινης φωλαῖς.

Αὐτοῦ τοῦ παπαγάλου, καὶ αὐτοῦ τοῦ σκύλου ὁ Ἐκτωρ εἶχε ταχθῆ φύλαξ. Τὸ εἶδος τὸν σκύλον νὰ ἔκαμψε τὸν παπαγάλον, καὶ αὐτὸν τοῦ παπαγάλου, ἐν φὶ οἱ σύντροφοί μου εύρισκονται μὲ τὸν Αὐτοκράτορα εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ συμποσίου ἡ βλέπουν τὴν φωτιάν καὶ τὸ πυροτέχνημα! Μου ἔρχεται νὰ σάσω. "Ἄν δέν μ' ἔκλεινεν

τὸν σκύλον, τοῦ ἐγλυκομιλοῦσε καὶ κατώθωσε νὰ τοὺς κάμηρη νὰ ἔννοιησῃ ὅτι, πρέπει νὰ μένη σιωπηλός ὁ παπαγάλος τὸν ἔδυσκόλευσε περισσότερον ἀλλὰ μὲ τὴν

ὅτι εἶχε καθῆκον νὰ την ἔκτελέσῃ. Τὸ καθῆκον προπαντός! Καὶ ὁ Ἐκτωρ ὑπέμενε καὶ ὑπήκουεν.

Ο διάδρομος, ὁ δόποιος ωδήγει εἰς τὸ ἔρημον ἔκεινον δωμάτιον, ἐφωτίζετο ἀσθενῶς ἀλλ' οἱ κηροστάται οἱ ἐπὶ τῆς ἑστίας καὶ τῶν τοίχων τοῦ δωματίου, διέχυνον φῶς λαμπρόν. Ο Ἐκτωρ δὲν εἶχεν ἰδῆ ἀκόμη τὸ δωμάτιον τοῦτο· καὶ ἔλαβε καιρὸν νὰ τὸ ἔξετάσῃ ἐν ἀνέστει καὶ λεπτομερῶς. Δὲν ἦτο ἔξωχως πολυτελές, οὔτε ἔξωχως ὥραιον· ἀλλ' εἶχε κατί τι τὸ ιδιαίτερον καὶ τρυφερόν. Οἱ τοιχοί του ἐκορύφωντο ἀπὸ διάφορα ἴχνογραφίματα καὶ ὑδατογραφίας. Τὸ ἔπιπλά του δὲν ἦσαν καινουργοί καὶ αὐτὸν προπάντων ἔκαμψεν ἐντύπωσιν εἰς τὸν Ἐκτωρα, — δὲν ἐφίστηκε πολλά.

Τολλήν περιποίησιν καὶ προπάντων μὲ τὴν ζάχαριν, τὴν ὅποιαν καὶ τὸν λαμπράτων σύμπτωσιν εἴσιν μίαν ζαχαροδόγην λησμονημένην ἔκει, κατώθωσε νὰ τὸν καρπὸν καὶ αὐτὸν νὰ σιωπήσῃ τὸ δὲ πτηνόν εἶδεντος τοῦ τόπου τὴν εὐχαριστήσην του μὲ κατί κορρό· . . . κορρό· . . . συνεχῆ μέν, ἀλλ' σχι μεγαλόφωνα.

Τὴν ὥρα ἐν τοσούτῳ παρήρχετο καὶ ὁ Ἐκτωρ ἔμενεν ἔκει, φύλαξ τοῦ σκύλου καὶ τοῦ παπαγάλου. Η ὑπηρεσία του ἀπέβαινε τόσω μᾶλλον δυσχερής, καὶ ὅσον ἡ ὥρα τοῦ γεύματος παρῆλθε πρὸ πολλοῦ καὶ τὸ παιδίον ἤρχισε νὰ πεινᾷ. Ός ἐκ τῆς ἀνωμαλίας, ἡ ὥρα ἔπειρε πολλά.

Καὶ τώρα τί νὰ κάμη; τί νὰ φάγη; Εκτὼρ τῆς ζαχαρέως, τὴν δόποιαν εἶχεν ἀποδεκα-

τίση, καὶ αὐτὴν ὁ παπαγάλος, κανένει ἄλλο φαγώσιμον δὲν εύρισκετο εἰς τὸ δωμάτιον!

Ούτω παρῆλθον τρεῖς δόλινηροι ώραιοι παπαγάλοις ἀσθενῶς πλαγίως τὴν κεφαλὴν ὡς διὰ νὰ ἔνοήσῃ τίνος ἦσαν τὰ βήματα, ὁ δὲ σκύλος ὥρημησε πρὸς τὴν θύραν περιγράφεις. "Ηνοίξε τὸ στόμα του κόσμου, — εἶτε πριγκήπισσαι εἶνε, εἶτε κονιά θηταῖ, — τρύφερὰ ἀντικείμενα καὶ πολύτιμα, διότι ταῖς ὑπενθυμίζουν πάντοτε τοὺς δωρητάς.

— "Ωστε λοιπὸν εἶσαι εὐχαριστημένη; ἡρωτήσεν ὁ Αὐτοκράτωρ" ἡ ίδεα μου ἡτο καλή;

[Ἐπειτα συνέχεια].

λαβούσσα αὐτὸν ζωηρῶς εἰς τὰς ἀγκάλας της, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ τὴν λαμπράν της ἐνδυμασίαν, τὸν ἐφίλησης τρυφερῶς. Κατόπι, περιβλέπουσα γύρω της:

— Καὶ ἀυτὸν εἶνε τὸ δωμάτιόν μου! ἀνέκραξε περιχαρής, μὲ λέξεις γαλλικὰς καὶ γερμανικὰς ἀναμέν: τὸ δωμάτιον ποὺ εἶχα εἰς τὴν Βιέννην! Τὸ ίδιο χαλά, ἡ ίδιες καρέκλες, ἡ ίδιες πολυθρόνες! Νὰ ἡ ιχνογραφίες τῆς ἀδελφῆς μου Κλημεντίνας, νὰ τὸ κεντήματα τῆς μητέρας μου, νὰ ἡ ζωγραφίες τοῦ θείου μου Καρόλου. Τὸ πιάνο μου, τὰ βιβλία μου, τὰ πουλιά μου, ὁ σκύλος μου, ὁ παπαγάλος μου, — δῆλα, δῆλα δσα ἀγαπητών μουσικών εἶναι έδω! Τί χαρά!

Καὶ έθωπευσε πάλιν τὸ σκυλάκι.

— "Α, Μεγαλειότατε! πόσον είσθε καλός! ἔξτραλούθησε, περιβάλλουσα μὲ τὸν βραχίονα θωπευτικῶς τὸν ώμον τοῦ Ναπολέοντος, ὁ δόποιος ἐμειδία βλέπων τὴν τρυφεράν αὐτὴν σκηνήν.

Τὸ κατευχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς μικρᾶς τοῦ συνωμοσίας. Αὐτὸς τωόντι εἶχε συλλογισθῇ νὰ μεταφέρῃ τὸν κόσμον, καὶ πᾶσα καρδιά ἀλληγορίας, ὁ ποιός εἶδειδία διατητής τὴν ἀπογοήτευσιγ, τὸ θάρρος αντικαθιστή τὴν ἀνησυχίαν. Κυμανόμεθα, παλαιόμεν μεταξὺ ἀντιθέτων αἰσθημάτων καὶ αἱ ἡμέραι τῶν φόβου, ἡ αἰσιοδοξία διώκει τὴν ἀπογοήτευσιγ, τὸ θάρρος αντικαθιστή τὴν ἀνησυχίαν. Κυμανόμεθα, παλαιόμεν μεταξὺ ἀντιθέτων αἰσθημάτων καὶ αἱ ἡμέραι τῶν φόβου, πόσον ἡ θερμή καὶ ἀπαραδειγματιστος αὐτὴ ἀγάπη διαλάμπει, χύνουσα τὸ πλέον παρήγορον φῶς, εἰς τὰς ἀπαντήσεις των! Θὰ σημειώσω ἔδω μερικὰς ἐξ αὐτῶν τῶν πατριωτικῶν ἀπαντήσεων διὰ νὰ ταῖς ἐνθυμοῦμαι πάντοτε. Ο λόγος εἶνε τὸ ἐκχειλισμα τῆς καρδίας καὶ λόγοι οἱ δόποιοι φανερόνυμοι καρδίαν νεανικήν, πάλλουσαν ἀπὸ φίλοπατρίαν, εἶνε ἡ γλυκυτέρα καὶ πολυτικότερα τῶν ἀνωμαλήσεων.

Εἰς τὴν ἐρώτησιν: «Ποτὸν ξένον ἔθνος ἀγαπάτε περισσότερον;» δύο ως ἐκ συνθηματος ἀπήντησαν: «Ἐκεῖνο, τὸ δόποιον ἀγαπάτα περισσότερον τὴν Ἑλλάδα!»

Αλλος, ἀπαντῶν πλέον συγκεκριμένως, ἔγραψε: «Τὴν Ἰταλίαν διότι αὐτὴ μόνην τούς καταστημάτων. Η τρελὴ Ἀποκριὰ προβάλλει τὴν δψιν της δειλή, δειλή... Ήξερει: διὰ δὲν θά της κάμουν καλὴν υποδοχήν, διὰ κανεὶς δὲν θὰ δεχθῇ τὰς προσωπίδας προσφέρει, διὰ κανεὶς δὲν θὰ κρούσῃ τὸ τύμπανον πρὸς τημήν της, διὰ κανεὶς δὲν θὰ θελήσῃ νὰ διασκεδάσῃ καὶ νὰ χαρῇ, κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς τῆς δοκιμασίας.

Ηλθεν ἡ Ἀποκριά, κυττάκει καὶ κρυφογελᾶ, ὡς ζητοῦσα ἐνθάρρυνσιν διὰ εἰσθάλη, ἀλλὰ κανεὶς δὲν την ἔκτενηται τῆς Ελλάδος!»

Μόνον μία νεαρά Ελληνίς ἐφάνη ἀμελικτος ἀπήντησε μὲ πατριωτικὴν ύπερηφάνειαν: «Δὲν αγαπῶ κανέν, ἐκτὸς τῆς Ελλάδος!» ἀλλη δὲ οὐ περθεματικούσα, ἔγραψεν εἰς ἀπάντησιν τὸ ἀρχαῖον ἔκτενο: «Πᾶς μὴ Ἑλλήν βάρβαρος!»

Εἰς τὴν ἐρώτησιν: «Ποτὸν χρώμα προτιμᾶτε;» καπτοιος ἀπήντησε: «Τὸ χρώμα τῆς Ελλήνης σημαίας.» Εἰς δὲ τὴν ἐρώτησιν: «Εἰς ποιὸν μέρος ηθέλατε τὴν θειαῖς;» ἀλλη ἔγραψε: «Δὲν ἀνέβατε τὸν κατοικήτη;»

Εἰς τὴν ἐρώτησιν: «Ποτὸν μέρος ηθέλατε τὸν κατοικήτη;»

